

FORÅR.

3.

Der er nøj i æ luft en et kan forklæer,
de rywer i æ krop, de flywer aa faaer,
de kribler i æ finger, de rykker i æ lemmer,
aa sind aa tanker så underlig stemmer,
æ fouel de sjønger, æ træer de grønnes,
siel her ind i æ by, æ forår skjønnes.

Een kan Wuen om æ næt, syw staaen faer daae
aa kieg te æ klokk, hvem kan forstå
hvorfor folk goer derud po æ gaader aa føjter,
aa sandelig om et der er en stær der fløjter,
som vi, haaer den søgt te æ by aa sat bo,
den kund haaer nøj bejer po æ land wil æ tro.

Naaer æ suel den skjenner, aa æ vind den stryger
æ kuer i æ top saate imell æ byger
naaer æ lærk den sjønger aa æ vieb den skriger,
er der nøj i gammel bøndersjæle der higer
tebaaeg te vor ejn, fræ larm og støj
hvor vor slægt haaer løwed, aa vi siel er føej.

Men æ oer er goen, aa æ by bløwn vor hjem,
aa den tikn der var kommer aldrig ijen,
vi haaer æ wal godt herind, men de er som en bur
hvor vi er uden kontakt med guds fri natur,
naar æ agre aa brinker de grønnes pony
vi mindes vor hjemstavn og tænker po Thy.

K.E.Thomsen.